

לקוטי תורה • פרשת כי תצא • מאמר 2

כי תצא למלחמה על אויביך וגוי'

”כי תצא למלחמה על אויביך” וגוי'

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/ki-seitzei/2](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/ki-seitzei/2)

1 כי תצא למלחמה על אויביך וגו'. הנה איתא בזוהר שעת צלותא שעת קרבא ומלחמה זו היא מה שכתוב מלחמה לה' בעמלק מדור דור.

"כי תצא למלחמה על אויביך" וכו'. בזוהר נאמר: "זמן התפילה הוא זמן מלחמה". מלחמה זו היא המלחמה שעליה נאמר: "ה' נלחם בעמלק מדור דור".

שבכל דור ודור ובכל יום ויום צריך להיות מלחמה זו בנפש האדם כי זה לעומת זה עשה אלהים נפש דקדושה מעשה דבור ומחשבה מדות ושכל דקדושה וכנגדה נפש החיונית הבהמית כו' ולאום מלאום יאמץ.

בכל דור ודור ובכל יום ויום צריכה מלחמה זו להתרחש בנפש האדם, שהרי "זה לעומת זה עשה אלקים": יש נפש של קדושה, [ובה] מעשה, דיבור ומחשבה, מדות ושכל של קדושה; ומולה נפש חיונית-בהמית וכו'. ו"לאום מלאום יאמץ".

וצריך האדם להגביר נפש דקדושה ושעת מלחמה היא שעת התפלה שאז הוא שעת הכושר למעלה וכו' על האדם לתת לנפש הקדושה לגבור. זמן המלחמה הוא זמן התפילה, שכן אז הוא עת רצון למעלה וכו'.

(עיי' בפרשה ויחי ע"פ יהודה אתה שבי' פרשיות דק"ש [דקריאת שמע] שמע והיה הם כחינת ראובן ושמעון ואמת ויציב הוא בחינת לוי ושמון"ע [ושמונה עשרה] הוא בחי' יהודה אתה ביטול כו')

(עיינו בפרשת ויחי, על הפסוק "יהודה אתה", שם מוסבר ששתי הפרשיות של קריאת שמע, "שמע" ו"ויהיה", הן בחינות ראובן ושמעון; "אמת ויציב" היא בחינת לוי; ותפילת שמונה עשרה היא בחינת "יהודה אתה" — ביטול וכו'.

וי"ל [ויש לומר] דלכן זמן ק"ש [קריאת שמע] והזכרת יצ"מ [יציאת מצרים] שהוא ענין אמת ויציב הוא עד סוף שלשה שעות נגד ג' בחינות דראובן שמעון ולוי ותפלת שמו"ע [שמונה עשרה] עד ארבע שעות בחינה הרביעית דיהודה).

ויש לומר שלכן זמן קריאת שמע והזכרת יציאת מצרים, שתוכנה הוא "אמת ויציב", הוא עד סוף שלוש שעות, כנגד שלוש הבחינות של ראובן, שמעון ולוי; ואילו תפילת שמונה עשרה היא עד ארבע שעות, כנגד הבחינה הרביעית, של יהודה).

והנה איתא בזוהר מאן דקטיל לחויא יהבין ליה ברתא דמלכא חויא הוא נחש הקדמוני בחינת עמלק ומאן דקטיל לחויא שנצח המלחמה יהבין ליה מלעילא בחינת ברתא דמלכא.

בזוהר נאמר: "מי שהורג את הנחש נותנים לו את בת המלך". הנחש הוא הנחש הקדמוני, בחינת עמלק; ומי שהורג את הנחש ומנצח במלחמה, נותנים לו מלמעלה את בחינת "בת המלך".

והענין כי הנה במלחמה זו יש בה ב' בחינות האחת היא מצד כח הנפש האלהית שהיא שכל ומדות כו' ויש לה כח דקדושה להתגבר ולנצח המלחמה.

והעניין הוא שבמלחמה זו יש שתי בחינות. הראשונה היא מצד כוח הנפש האלקית, שהיא שכל ומדות וכו'; ויש לה כוח של קדושה לגבור ולנצח במלחמה.

2 ועי' אמרו מאן דקטיל לחויא כו'. והבי' היא מה שאין בכח הנפש מצד עצמה להתגבר. ועל זה אמרו יהבין ליה מלעילא הוא בחינת מלחמה לה' בעמלק.

על כך אמרו: "מי שהורג את הנחש" וכו'. הדבר השני הוא מה שאין בכוחה של הנפש להתגבר עליו בכוחות עצמה. ועל כך אמרו: "נותנים לו מלמעלה" — זו הבחינה של "הוי' נלחם בעמלק".

וביאור ענין זה הנה ברתא דמלכא הוא נקודת ציון וכנסת ישראל שכונסת ואוספת לתוכה הארת ישראל דלעילא

ביאור העניין: "בת המלך" היא נקודת ציון וכנסת ישראל, המכנסת ואוספת לתוכה את הארת ישראל שלמעלה.

(ע' [עיינן] מענין זה בפ' תצוה בד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק ועיין בזח"ב [בזהר חלק ב'] ר"פ מששפטים צ"ד ב')

(בעניין זה ראו בפרשת תצוה, במאמר המתחיל "זכור את אשר עשה לך עמלק"; וראו בזהר, חלק ב, בתחילת פרשת משפטים, [דף] צד ע"ב).

והיא בחינת נקודת הלב ופנימיותו המתגלה בכללות נשמות ישראל בבחי' רעותא דליבא וכמ"ש בכל לבבך שיש ב' לבבות חיצוניות הלב.

והיא בחינת נקודת הלב ופנימיותו, המתגלית בכלל נשמות ישראל כרעותא דליבא — רצון הלב. כמו שכתוב "בכל לבבך", שכן יש שני לבבות: חיצוניות הלב

ופנימיות הלב (ע' [עיינן] מזה בד"ה מי מנה ובד"ה אתם נצבים ועמ"ש בד"ה ששים המה כו' מש"ש [מה שכתוב שם] בשם המ"ח).

ופנימיות הלב. (ראו על כך במאמר המתחיל "מי מנה" ובמאמר המתחיל "אתם נצבים"; וכן עיינו במה שנכתב במאמר המתחיל "ששים המה" וכו', בשם משנת חסידים.)

חיצוניות הלב היא למטה מן הדעת שממנה לוקחה והיא התגברות הנפש בכח השגתה והשכלתה שמשכלת ומתבוננת שאין לך עשב מלמטה שאין לו מהל כו'

חיצוניות הלב היא למטה מן הדעת, שממנה נלקחה. היא התגברות הנפש בכוח ההשגה וההבנה שלה: היא משכלת ומתבוננת ש"אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל" וכו',

וגבוה מעל גבוה וגומר עד רום המעלות ומקור וראשית כל ההשתלשלות והתהוות החיות הוא וברוח פיו כל צבאם ואתה מחיה את כולם.

ו"גבוה מעל גבוה" וגו', עד רום המעלות; ומקור וראשית כל ההשתלשלות והתהוות החיות הוא "וברוח פיו כל צבאם" ו"ואתה מחיה את כולם".

3 וכתוב ראה נתתי לפניך היום את החיים וגו' שבכל דבר נברא יש בו בחינת מות וחיים שהמות הוא גשמיות הדבר וחומריותו והחיים היינו הרוחניות שבו שע"י זה ובחרת בחיים לאהבה את ה' כי הוא חי"ך וגו'.

וכתוב: "ראה, נתתי לפניך היום את החיים" וגו'. בכל דבר נברא יש בחינה של מוות ובחינה של חיים: המוות הוא הגשמיות והחומריות של הדבר, והחיים הם הרוחניות שבו. על ידי כך "ובחרת בחיים", "לאהבה את הו"י כי הוא חי"ך" וגו'.

שהוא חיי החיים ב"ה ומקורא וראשיתה דכולא והכל נגדו בחי' מות וזהו רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם לעשות וגו'

שהרי הוא, ברוך הוא, חיי החיים, מקורו וראשיתו של הכול, וכל דבר נחשב לעומתו בבחינת מוות. וזהו [פירוש] "רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם לעשות" וגו'.

ור"ל [ורוצה לומר] גוים הם המעשים ודיבורים ומחשבות אשר לא לה' המה והם נמשכים מבחינת עמלק והנקמה

כלומר, ה"גוים" הם המעשים, הדיבורים והמחשבות שאינם לה', והם נמשכים מבחינת עמלק. וה"נקמה",

שהיא ביטולן ושכירתן הוא ע"י וחרב פיפיות שמבחי' רוממות אל דהיינו כשמתבונן האדם שהוא מקור ושרש ההשתלשלות וחיי החיים ב"ה.

שהיא ביטולם ושכירתם, נעשית על ידי "חרב פיפיות", שמקורה בבחינת "רוממות אל"; כלומר, כאשר האדם מתבונן בכך שהוא, ברוך הוא, מקור ושרש ההשתלשלות וחיי החיים.

4 וזהו שכתוב בחרבי ובקשתי ותרגום אונקלוס בצלותי ובעותי שע"י התפלה שבה נזכר רוממותו וסידור שבחיו של מקום נעשה מזה בחי' חרב וקשת לבטל הרע שבנפשו.

וזהו שנאמר: "בחרבי ובקשתי", ותרגום אונקלוס מתרגם: "בצלותי ובעותי" — בתפילתי ובבקשתי. שכן באמצעות התפילה, שבה נזכרים רוממותו של ה' וסדר השבחים שאומרים לפניו, נעשית כחינה זו לחרב ולקשת, המבטלות את הרע שבנפשו.

והנה התבוננות זו היא מבחי' מלכותו ית' הממלא כל עלמין כי מלכותך מלכות כל עולמים כתיב ושם עלו השגת הנשמות ומלאכים (ע' [עיינן] מענין זה בד"ה רני ושמחי בפ"י וצדקתך ירננו)

והנה, ההתבוננות הזאת היא מבחינת מלכותו ית', שהיא ממלא כל עלמין, שהרי נאמר: "מלכותך מלכות כל עולמים"; ואלוהי מגיעה השגת הנשמות והמלאכים. (בענין זה ראו את המאמר המתחיל "רני ושמחי", בביאור "וצדקתך ירננו".)

ואשר משרתיו כולם עומדים כו' ומקדישים וממליכים את שם כו' דהיינו בחי' ומדת מלכותו שאינו אלא בחי' שם

וכן נאמר: "אשר משרתיו כולם עומדים" וכו', "ומקדישים וממליכים את שם" וכו'. הכוונה היא לבחינת מלכותו ולמידת מלכותו, שאינה אלא בחינת "שם".

כי הוא לבדו יתברך מרום וקדוש שמרומם ומתנשא ומובדל וכו' ושם הוא דביקת הנפש המשכלת ומתבוננת בשרשה באלהים חיים בחי' מלכותו ית' וכמאמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ואהבת כו':

שהרי הוא לבדו ית' מרומם וקדוש — נישא, נשגב ומובדל וכו'. ושם דבקה הנפש המשכלת והמתבוננת בשורשה באלקים חיים, בבחינת מלכותו ית'. וכמאמר: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", "ואהבת" וכו'.

5 ב אך בחי' פנימיות הלב היא רעותא דליבא ותעלומות לב (עיינן סד"ה ושמתי כדכד בפ"י וכל גבולך לאבני חפץ ובד"ה ראה אנכי בפ"י וענין נחל איתן וע"פ ביום השמיני שלח ובד"ה כי המצוה הזאת גבי תשובה תשוב ה' במילוי יו"ד כו')

2. אולם בחינת פנימיות הלב היא רצון הלב ותעלומות הלב. (ראו בסוף המאמר המתחיל "ושמתי כדכד", בביאור "וכל גבולך לאבני חפץ"; במאמר המתחיל "ראה אנכי", בביאור ענין "נחל איתן"; על הפסוק "ביום השמיני שלח"; ובמאמר המתחיל "כי המצוה הזאת", בענין תשובה: "תשוב ה'" — האות ה' חוזרת, והיא נכתבת במילוי יו"ד, וכו').

אשר למעלה מעלה מן הטעם ודעת המושג ומושכל בכח השגת הנפש והשכלתה והיא בחי' אלהות שבנפש המתגלה בבחי' יחידה שבה להשתפך נפשה אל חיק אביה ממש בבחי' ביטול כו'

שהיא למעלה מעלה מן הטעם והדעת שאפשר להשיג ולהבין בכוח ההשגה וההבנה של הנפש. והיא בחינת האלוקות שבנפש, המתגלה בבחינת היחידה שבה, עד שהנפש נשפכת אל חיק אביה ממש, בביטול וכו'.

והארה זו היא מבחי' סובב כל עלמין כי הנה ממלא כל עלמין היינו חיות ואור א"ס ב"ה שיוורד ומשתלשל בהשתלשלות המדרגות מעילה לעילה הארה והארה דהארה כו'

והארה זו היא מבחינת סובב כל עלמין. והנה ממלא כל עלמין הוא החיות ואור אין סוף, היורדים ונמשכים בהשתלשלות המדרגות, מעילה לעילה — הארה והארה של הארה וכו'.

וסובב כל עלמין היינו שהוא לבדו ית' כמו קודם שנברא העולם כו' ואינו בגדר עלמין כלל ולא שייך לפניו ית' בחינת השתלשלות כלל וכמ"ש את השמים ואת הארץ אני מלא שמים וארץ שוה

וסובב כל עלמין פירושו שהוא לבדו יתברך, כפי שהיה קודם שנברא העולם וכו', ואינו נתון כלל בגדר העולמות, ואין שייך לפניו יתברך עניין ההשתלשלות כלל. וכמו שכתוב: "את השמים ואת הארץ אני מלא", כי השמים והארץ שווים;

וכמאמר והקדוש בשמים ובארץ שהוא קדוש ומובדל בשמים ממעל כמו על הארץ מתחת שגם הרוחניות

וכמו שנאמר: "והקדוש בשמים ובארץ" — שהוא קדוש ונבדל בשמים ממעל, כמו בארץ מתחת; שהרי גם הרוחניות

כמו גמשיות יחשב לפניו ית' ולכן המלאכים אומרים איה מקום כבודו ואומרים מלא כל הארץ כבודו.

נחשבת לפניו יתברך כגשמיות. לכן המלאכים אומרים "איה מקום כבודו?", ואומרים "מלא כל הארץ כבודו".

6 והנה כוכבים וכל צבא השמים וגו'. אשר חלק כו' כוכבים הם המזלות שמקבלים מע"ש והם מקבלים חיות משמרי האופנים וגבוה מעל גבוה עד שמקבלים מרוח פיו ית' שהוא בדרך וסדר השתלשלות ממדרגה למדרגה.

כעת, "הכוכבים וכל צבא השמים" וכו', "אשר חילק" וכו'. הכוכבים הם המזלות, המקבלים משבעים השרים; ואלה מקבלים חיות משומרי האופנים, ומגבוה מעל גבוה, עד שהם מקבלים מרוח פיו יתברך. הדבר נעשה בסדר ההשתלשלות, ממדרגה למדרגה.

7 והנה אמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] אין מזל לישראל כו' וכדכתיב כי חלק הוי' עמו ואתם תהיו לי וגו'

והנה אמרו חז"ל: "אין מזל לישראל" וכו', וכמו שכתוב: "כי חלק הוי' עמו", וכן "ואתם תהיו לי" וגו'.

שהם מקבלים מבחי' קדוש ומובדל שאינו בגדר ההשתלשלות בחי' סובב כל עלמין ושם הוא שרש נקודת פנימיות הלב להיות האהבה לה' למעלה מבחי' טעם ודעת בבחי' רעותא דליבא.

שכן הם מקבלים מן הבחינה הקדושה והמובדלת, שאינה בגדר ההשתלשלות — בחינת סובב כל עלמין. שם שורש נקודת פנימיות הלב, שממנה באה האהבה לה' שלמעלה מטעם ודעת, כבחינת רצון הלב.

וכמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ כלה שארי ולבכי צור לבכי וחלקי כו' (ועמ"ש בד"ה ביום השמע"צ [השמיני עצרת] ובד"ה אם לא תדעי כו').

וכמו שכתוב: "מי לי בשמים, ועמך לא חפצתי בארץ; כלה שארי ולבכי, צור לבכי וחלקי" וגו'. (ועיינו כמה שכתוב במאמר המתחיל "ביום השמיני עצרת" ובמאמר המתחיל "אם לא תדעי" וכו').

והנה אהבה זו בנפש היא מסותרת ומכוסה בלבוש שק בבחי' גלות בתוך הגוף ונפש הבהמית וכענין מאמר רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] גלו לאדום שכינה עמהם.

והנה אהבה זו שבנפש נסתרת ומכוסה בלבוש שק, במצב של גלות בתוך הגוף ונפש הבהמית; וכעין מאמר חז"ל: "גלו לאדום, שכינה עמהם".

דשכינה היא ניצוץ אלהות שבנפש (ע' [עיינ] בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"ג [פרק ג']) שהוא בבחי' גלות ושעבוד דאגת הפרנסה שמקפת ומלכשת את פנימיות הלב והנפש כי בנפשו יביא לחמו וטרוד לכו ברבות מחשבות כו'

כי השכינה היא ניצוץ אלקות שבנפש (עיינו בעץ חיים, שער מ"א, פרק ג'), והוא נתון בגלות ובשעבוד לדאגה לפרנסה, המקיפה ומלכשה את פנימיות הלב והנפש; שהרי "בנפשו יביא לחמו", ולכו טרוד ב"רבות מחשבות" וכו'.

וע"ז נאמר מאן דקטיל לחויא בהתגברות הנפש בחיצוניות הלב במלחמה המסורה בידה בכח שכלה והשגתה יהבין ליה מלעילא ברתא דמלכא היא בחינת גילוי נקודת פנימיות הלב בנפש והיא מלחמה לה' בעמלק להוציאה מהעולם אל הגילוי

ועל כך נאמר: "מאן דקטיל לחויא" — כאשר הנפש מתגברת בפנימיות הלב, במלחמה שנמסרה לידיה ובכוח שכלה והשגתה — "יהבין ליה מלעילא ברתא דמלכא"; זו הבחינה של גילוי נקודת פנימיות הלב שבנפש. וזוהי "מלחמה לה' בעמלק": להוציאה מן העולם אל הגילוי.

(ועמ"ש כה"ג [כהאי גוונא] ע"פ תספרו חמישים יום ובענין פתחי לי כחודה של מחט ואני אפתח לך כפתחו של אולם בביאור ע"פ אני ישנה).

(ועיינו במה שכתוב על דרך זו על הפסוק "תספרו חמישים יום", ובענין "פתחי לי כחודה של מחט ואני אפתח לך כפתחו של אולם", בביאור על הפסוק "אני ישנה").

וזהו כי תצא למלחמה דהיינו מלחמת הנפש בזה לעומת זה אזי תהיה על אויביך היא בחי' גיל וי נקודת הלב

וזהו "כי תצא למלחמה" — כלומר, מלחמת הנפש בזה לעומת זה; אז תהיה "על אויביך", כלומר, הבחינה של גילוי נקודת הלב,

שהוא מבחי' סובב כל עלמין למעלה מאויביך שאין לאויב שלמטה שליטה ואחיזה שם וכמ"ש אשר חלק וגו'.

שהוא מבחינת סובב כל עלמין, למעלה מאויביך, שכן לאויב שלמטה אין שם שליטה ואחיזה; ככתוב: "אשר חלקי וגו'.

ואזי ושכית שכיו שנתהפך הרע לטוב בהסרת הבגדים הצואים כו'. (וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] בשם הזהר הובא בסש"ב [בספר של בינונים] סוף פרק ט').

ואז "ושכית שכיו": הרע נהפך לטוב על ידי הסרת הבגדים הצואים וכו'. (כמו שכתוב בעץ חיים בשם הזהר, והובא בספר של בינונים (תניא), בסוף פרק ט').

והיינו בהגלות נגלות אור ה' הסובב כל עלמין בבחי' פנימיות נקודת הלב שהוא למעלה מאויביך דוקא: כלומר, כאשר אור ה' הסובב כל עלמין מתגלה בגלוי בפנימיות נקודת הלב, שהיא דווקא למעלה מאויביך.

8 ג והנה גילוי זה שע"י ניצוח המלחמה בכח הנפש שלמטה הוא גילוי הארת נקודת הלב בנפש להפוך לבושי

3. והנה, גילוי זה שבא באמצעות ניצחון במלחמה בכוח הנפש שלמטה, הוא גילוי הארה מנקודת הלב שבנפש, כדי להפוך את הלבושים של

מחשבה דיבור ומעשה שבזה לעומת זה ולקבץ כחות הנפש האלהית המפוזרים בפיזור הנפש בלבושים ההם שכחותיה והארותיה בלבד הם שמתפשטים בלבושים הללו.

המחשבה, הדיבור והמעשה של "זה לעומת זה", ולאסוף את כוחות הנפש האלקית המפוזרים, מכוח פיזור הנפש, בלבושים האלה; שכן רק כוחותיה והארותיה מתפשטים בלבושים הללו.

9 ועל זה נאמר אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך כו' שהנדחים הם הארת הכחות המתפשטות מן הנשמה להתפשט ולהתלבש בגוף

ועל כך נאמר: "אם יהיה נדחך בקצה השמים, משם יקבצך" וגו'. הנדחים הם הארה של הכוחות המתפשטים מן הנשמה, כדי להתפשט ולהתלבש בגוף.

ונפש הבהמית ברבות מחשבות הטורדות ומבלבלות ומפילות את האדם להמשך אחריהם וכנודע מענין החלומות וכף הקלע שהם מהלבושים המלבישים את הנפש מראשה ועד רגלה עד

וכן נפש הבהמית, במחשבות הרבות הטורדות ומבלבלות ומפילות את האדם, כך שהוא נמשך אחריהן; כידוע בענין החלומות ובענין כף הקלע, שהם מן הלבושים המלבישים את הנפש מראשה ועד רגלה, עד

שהיא אסורה וקשורה בהם והקבוץ הוא ע"י הארת גילוי נקודת הלב שמבחי" סובב כל עלמין דיהבין ל"י מלעילא ע"י דקטל לחויא כנ"ל.

שהיא אסורה וקשורה בהם. והקיבוץ הוא באמצעות הארה מגילוי נקודת הלב, שהיא מבחינת סובב כל עלמין, ש"יהבין ליה מלעילא" באמצעות "דקטל לחויא", כנ"ל.

אך להיות גילוי עצמות נקודת הלב ממש להפך עצמיות המדות מרע לטוב ע"ז נאמר וראית בשביה אשת יפ"ת [יפת תאר] וגו'

אבל כדי שתתגלה ממש עצמות נקודת הלב, ולהפוך את עצמות המדות מרע לטוב, על כך נאמר: "וראית בשביה אשת יפת תואר" וגו'.

(ועמ"ש בד"ה אם לא תדעי בענין ורחל היתה יפ"ת [יפת תאר] והנה להבין קצת מהו שרש ענין גילוי עצמות נקודת הלב ממש וגילוי הארת נקודת הלב כו')

(ועיין במה שכתוב במאמר המתחיל "אם לא תדעי", בענין "ורחל היתה יפת תואר"). והנה, כדי להבין מעט מהו שורש ענין גילוי עצמות נקודת הלב ממש וגילוי הארה מנקודת הלב וגו':

דלכאורה אינו מובן כ"כ [כל כך] ההפרש מאחר שגם ההארת נקודת הלב היא מבחי' סוכ"ע כנ"ל. וא"כ מנלן לעשות מדרגות כ"כ [כל כך] בנקודת הלב שבאדם בין עצמיות להארה כו'. אך הענין כמ"ש הרמ"ז [הרב משה זכות] ר"פ משפטים)

שלכאורה ההבדל אינו מובן כל כך, שהרי גם הארה מנקודת הלב היא מבחינת סובב כל עלמין, כנ"ל. ואם כן, מניין לנו יסוד לחלק כל כך הרכה מדרגות בנקודת הלב שבאדם — בין עצמות להארה וגו'? אלא העניין הוא כפי שכתב הרמ"ז בתחילת פרשת משפטים,

(דצ"ד ע"ב) בשם ספר הגלגולים שיש ג' בחינות בנשמות א' היא נר"ן [נפש רוח נשמה] מבחי' בי"ע. בק נר"ן [נפש רוח נשמה] מבחי' אצ"י שבפנימית בי"ע. ג' מסוד אצילות בעצמו.

(דף צ"ד ע"ב), בשם ספר הגלגולים: יש שלוש בחינות בנשמות. הראשונה היא נפש, רוח ונשמה מבחינת בריאה, יצירה ועשיה. השנייה היא נפש, רוח ונשמה מבחינת אצילות שבתוך פנימיות בריאה, יצירה ועשיה. השלישית היא מסוד אצילות עצמו.

והנה חיצונית הלב שהוא נלקח ונמשך מן הדעת וההתבוננות זהו בחי' הא' דהיינו נר"ן [נפש רוח נשמה] דבי"ע עצמן כי בינה מקנא בכורסיא שהוא עולם הבריאה כו'

והנה חיצונית הלב, הנלקחת ונמשכת מן הדעת וההתבוננות, היא הבחינה הראשונה — כלומר, נפש, רוח ונשמה של בריאה, יצירה ועשיה עצמן; שהרי "בינה מקנא בכורסיא", שהוא עולם הבריאה וגו'.

ועצמיות נקודת הלב אשר למעלה מעלה מן הטעם ודעת המושג זהו בחי' הג' שהוא אצילות עצמו כי אצילות בכלל הוא בחי' חכמה ומוחין דאבא הוא מה שלמעלה מהבינה ודעת כו'.

ועצמות נקודת הלב, שהיא למעלה מעלה מטעם ודעת המושגים, היא הבחינה השלישית — אצילות עצמה; שכן אצילות בכלל היא בחינת חכמה, והמוחין של אבא הם למעלה מבינה ודעת וכו'.

10 וזהו ענין רובע ישראל הבחינה הרביעית היא בחינת אצילות. ומעתה יובן כ"כ [כל כך] היסוד לעשות מדרגות בנקודת הלב שבאדם בין עצמיות נקודת הלב ממש שזהו בחי' גילוי והמשכה ממלכות דאצילות עצמו העליון.

וזהו פירוש "רובע ישראל": המדרגה הרביעית היא אצילות. כעת יובן היטב היסוד לקביעת מדרגות בנקודת הלב שבאדם — בין עצם נקודת הלב ממש, שהיא בחינת גילוי והמשכה ממלכות דאצילות העליונה עצמה,

11 ובין הארת נקודת הלב שהוא מבחי' אצילות שבפנימיות העשייה או אצילות שבפנימיות יצירה ובריאה שהם הארה מאצילות העליון

והארה של נקודת הלב, שהיא מבחינת אצילות שבפנימיות העשייה, או אצילות שבפנימיות היצירה והבריאה — שהן הארה מאצילות העליון.

ולכן נק' הארת נקודת הלב וע"כ פעולת גילוי הארה זו הוא להפך לבושי מחשבה דבור ומעשה שהן הן בחי' ב"ע עצמן כנודע.

לכן היא נקראת "הארה של נקודת הלב"; ומשום כך, פעולתה של גילוי הארה זו היא להפוך את לבושי המחשבה, הדיבור והמעשה, שהם עצמם בחינת בריאה, יצירה ועשייה, כידוע.

12 ומעתה מובן איך שבחי' זו דנקודת הלב ישנו בכל אחד מישראל שהרי גם בנפש שמבחי' עשייה מלוכש בפנימיותו בחי' אצילות כנ"ל ועמ"ש ע"פ מי מנה בענין אף עשיתיו אף מרבה הבחינה הרביעית הנ"ל.

כעת מובן כיצד בחינה זו של נקודת הלב מצויה בכל אחד ואחד מישראל: גם בנשמה שמבחינת עשייה מלוכשת בפנימיותה בחינת אצילות, כפי שהוזכר לעיל. ראו גם את מה שנכתב על הפסוק "מי מנה", בעניין "אף עשיתיו": המילה "אף" באה לכלול את הבחינה הרביעית שהוזכרה לעיל.

13 ועמ"ש ע"פ הרע"מ [הרע"מ מהימנא] פ' כי תשא בענין והדל לא ימעיט כו' יסוד אבא ארוך שהארת אבא נמשך ומתפשט בכל א' מישראל אף מי שאין לו בינה ודעת

וראה גם מה שנכתב על דברי רע"מ מהימנא, בפרשת כי תשא, בעניין "והדל לא ימעיט" וכו': "יסוד אבא ארוך", שכן הארת אבא נמשכת ומתפשטת בכל אחד מישראל, גם במי שאין בו בינה ודעת;

והיינו להיות מס"נ [מסירות נפש] בלי טעם ודעת כלל כו'. והיינו אפילו בנפש דנפש דעשייה שאין בו הארת הבינה והדעת.

כלומר, שתהיה מסירות נפש בלי שום טעם ודעת כלל וכו'. וזה קיים אפילו בנפש של הנפש של עשייה, שאין בה הארת בינה ודעת.

עו"ל [עוד יש לומר] דעצמיות נקודת הלב ממש נמשך מבחינת כנסת ישראל ממש שהוא פרצוף הפנימי דמלי' דאצילות והארת נקודת הלב נמשך מבחי' פרצוף החיצון כו'

אפשר לומר עוד שעצמותה ממש של נקודת הלב נמשכת מבחינת כנסת ישראל עצמה, שהיא הפרצוף הפנימי של מלכות דאצילות, ואילו הארת נקודת הלב נמשכת מבחינת הפרצוף החיצון וכו'.

וזה קרוב ג"כ לדרך הא'. וביאור הענין הנה פי' תואר הוא ענין מ"ש נעשה אדם בצלמנו וגו'.
וגם זה קרוב לדרך הראשונה. וביאור הענין: פירוש תואר הוא ענין מה שכתוב "נעשה אדם בצלמנו" וכו'.

14 והנה כתיב ויכרא אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים כו' כי פעמים בצלם כנגד כי בחינות שיש
בנשמה הא' המתפשטת ומתלבשת בגוף

והנה נאמר: "ויכרא אלקים את האדם בצלמו, בצלם אלקים" וכו'. "בצלם" נאמר פעמיים, כנגד שתי בחינות שיש
בנשמה. הראשונה היא זו שמתפשטת ומתלבשת בגוף,

והוא אשר ירדה בדרך וסדר ההשתלשלות מעילה לעילה וכמ"ש ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו
ובחינה הב' היא בחי' הנשמה שעומדת למעלה בבחי' מקיף ואינה מתפשטת

והיא ירדה דרך סדר ההשתלשלות, מעילה לעילה, ככתוב: "לכבודי בראתיו, יצרתיו, אף עשיתיו". והבחינה השנייה
היא בחינת הנשמה שנותרת למעלה בבחינת מקיף ואינה מתפשטת

ומתלבשת תוך הגוף כלל ונקרא בשם מזל בלשון רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] דאע"ג [דאף על גב] דאיהו לא
חזי מזלי [מזליה] חזי. כי מזל לשון מפעיל שמזיל וממשיך ההארה והשפעה לבחי' הנשמה שבתוך הגוף.
ואינה מתלבשת כלל בתוך הגוף. בלשון חז"ל היא נקראת "מזל", כדברי הגמרא: "אף על גב דאיהו לא חזי, מזליה
חזי". המילה "מזל" מבטאת גרימה: הוא מזיל וממשיך את ההארה והשפעה אל בחינת הנשמה שבתוך הגוף.

15 והנה הנשמה שבבחי' מקיף נק' בשם יפת תואר ששרשה בבחי' לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת
שהתפארת הוא ענין יופי הנך יפה דודי וגו'.

הנה, הנשמה שבבחינת מקיף נקראת "יפת תואר", משום ששרשה בבחינת "לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת";
תפארת היא ענין היופי, כפי שנאמר: "הנך יפה דודי" וגו'.

ובחי' הנשמה שבתוך הגוף נק' אשת יפת תואר שמקבל מיפת תואר (עיין בזהר ר"פ במדבר דק"ז ע"א
פי' שלח דקנ"ט א' וע' בזח"א [בזהר חלק א] ויחי דרמ"ה סע"א [סוף עמוד א] וע"ב).

בחינת הנשמה שבתוך הגוף נקראת "אשת יפת תואר", מפני שהיא מקבלת מיפת תואר. (עיינו בזהר, ריש פרשת
במדבר, דף קי"ז ע"א; פרשת שלח, דף קנ"ט ע"א; וכן בזהר חלק א, ויחי, דף רמ"ה סוף ע"א וע"ב).

וכדי להוציאה מן השביה בבחי' עצמותה ומהותה דהיינו השכל והמדות עצמן שתהיינה לה' לבדו ולבער הרע מקרב מכל וכל

וכדי להוציאה מן השבי בעצמותה ומהותה ממש — כלומר, שהשכל והמדות עצמם יהיו לה' לבדו, ושהרע ייעקר מקרב לחלוטין —

והיינו בהתהפכות המדות של הרע לטוב ממש ולהכלל בקדושה וכמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] פרק יו"ד צריך להמשיך גילוי אלהות מבחי' מזל הוא הנשמה שלמעלה מן הגוף.

הדבר נעשה באמצעות הפיכת המדות של הרע לטוב ממש והכללתן בקדושה. כפי שנכתב בספר של בינונים (תניא), פרק י', יש להמשיך גילוי אלקות מבחינת מזל, שהיא הנשמה שלמעלה מן הגוף.

וע"ז אמר דוד המלך ע"ה [עליו השלום] בקשו פני פי' פנימי [פנימיות / פנימית] שלי היינו עצמיות פנימיות נקודת הלב ורעותא דליבא שהוא בהסתר והעלם

על כך אמר דוד המלך עליו השלום: "בקשו פני" — כלומר, את הפנימיות שלי; היינו, את עצם פנימיותה של נקודת הלב ואת רעותא דליבא, הרצון שבלב, הנסתר והנעלמות.

וצריך לבקשה ולחפש אחריה ולהוציאה מההעלם אל הגילוי (וכענין שנאמר תעיתי כשה אובד בקש עבדך) וכיצד יבקש ויחפש אחריה את פניך ה' אבקש היינו פנימיות הוי' בחי' ויעבור הוי' על פניו וגו' ויש לבקש אותה, לחפש אחריה ולהוציאה מן ההעלם אל הגילוי, כפי שנאמר: "תעיתי כשה אובד, בקש עבדך". וכיצד יבקש ויחפש אחריה? "את פניך ה' אבקש" — כלומר, את פנימיות הוי', בחינת "ויעבור הוי' על פניו" וגו'.

שמשם נמשכים י"ג מדות הרחמים והן נמשכות בימי הסליחות שאז הוא זמן ועת רצון למעלה ובכל השנה נמשך פנימית הוי' בבחי' זו על ידי התורה

משם נמשכות שלוש עשרה מדות הרחמים. הן נמשכות בימי הסליחות, שאז הוא זמן ועת רצון למעלה; ובמשך כל השנה פנימיות הוי' נמשכת בבחינה זו באמצעות התורה

והמצות שהן הן פנימיות רצונו וחכמתו של הקב"ה בכבודו ובעצמו כביכול דלית מחשבה תפיסא ביה שע"י עסק התורה נקרא קורא בתורה שקורא וממשיך חכמתו ית' דאורייתא מחכמה נפקת

והמצוות, שהן פנימיות רצונו וחכמתו של הקדוש ברוך הוא, בכבודו ובעצמו כביכול, אשר "לית מחשבה תפיסא ביה" — אין מחשבה יכולה לתפוס בו. על ידי העיסוק בתורה נקרא האדם "קורא בתורה": הוא קורא וממשיך את חכמתו יתברך, שהרי "אורייתא מחכמה נפקת" — התורה יצאה מחכמה.

שהיא בחי' הארת פנימיות כמ"ש חכמת אדם תאיר פניו. (ע' [עיינן] בביאור ע"פ ויכתוב משה את מוצאיהם כו').

שהיא בחינה של הארה מן הפנימיות, כפי שנאמר: "חכמת האדם מאירה את פניו". (ראו הביאור על הפסוק "ומשה כתב את מוצאיהם" וגו').

ועי' יאר פניו אתנו סלה והמצות הן הם פנימיות רצונו ית' תרי"ג מצות דאורייתא וז' ועל ידי כך מתקיים: "יאר את פניו אלינו סלה". והמצוות הן פנימיות רצונו יתברך: תרי"ג מצוות התורה ושבע מצות דרבנן בגימט' [בגימטריא] תר"ך עמ ודי אור שהן נמשכות למטה ע"י קיום המצות כמאמר אשר קדשנו במצותיו כו' וכמאמר רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] הקב"ה מניח תפילין כו'. מצוות דרבנן, שעולות בגימטריה לתר"ך עמודי אור, והן נמשכות למטה באמצעות קיום המצוות, כפי שאומרים: "אשר קידשנו במצוותיו" וגו', וכפי שאמרו חז"ל: "הקדוש ברוך הוא מניח תפילין" וגו'.

16 וצדקה כנגד כולם כי ענין הצדקה הוא להיות מדת החסד חנם להחיות רוח שפלים שהן כל המדרגות שבהשתלשלות העולמות דכולא קמ"י [קמיה] כלא חשיב.

והצדקה שקולה כנגד כולם, כי עניינה של הצדקה הוא שמידת החסד תינתן בחינם, להחיות רוח שפלים, שהם כל המדרגות שבהשתלשלות העולמות, שהרי הכול נחשב לפניו כלא כלום.

וזהו והיה מעשה הצדקה שלום וכתוב שלום לרחוק ולקרוב לרחוק שנעשה קרוב כי שלום היינו בחי' התקשרות מעלה ומטה שיהיה גם הרחוק בבחי' קרוב כנ"ל.

וזהו "והיה מעשה הצדקה שלום". ונאמר: "שלום שלום לרחוק ולקרוב" — לרחוק שנעשה קרוב; כי שלום הוא בחינת הקשר בין מעלה למטה, כך שגם הרחוק יהיה בבחינת קרוב, כנזכר לעיל.

וכשם שנמשך מלמעלה למטה בחי' את פניך ה' כך נמשך ממטה למעלה בחי' בקשו פני להיות נקודת פנימית הלב עולה ונכלל באור א"ס ב"ה ממש.

וכשם שנמשכת מלמעלה למטה בחינת "את פניך הוי", כך נמשכת מלמטה למעלה בחינת "בקשו פני": נקודת פנימיות הלב עולה ונכללת ממש באור אין סוף ברוך הוא.

(ועי' בד"ה מי מנה ובד"ה ראשי המטות ובד"ה והיה מספר בניי [בני ישראל] ובד"ה אחרי הי' אלקיכם תלכו גבי ואת מצותיו תשמרו ובד"ה אם לא תדעי כוי צאי כוי ע"ש)

(ועיין במאמר המתחיל "מי מנה", ובמאמר המתחיל "ראשי המטות", ובמאמר המתחיל "והיה מספר בני ישראל", ובמאמר המתחיל "אחרי הוי' אלקיכם תלכו", בעניין "ואת מצוותיו תשמרו", ובמאמר המתחיל "אם לא תדעי" וכו', "צאי" וכו'; עיין שם.)

ולא מהעוה"ז לבד שהוא בחי' התקבצות מפיזור הנפש המתפזר ומתפשט במחשבה דיבור ומעשה לבושי הגוף הגשמי שנמשכין אחר עוה"ז

ולא רק מן העולם הזה, שהוא בחינת איסוף מתוך פיזור הנפש, המתפזרת ומתפשטת במחשבה, בדיבור ובמעשה — לבושי הגוף הגשמי הנמשכים אחר העולם הזה;

אלא אפילו מג"ע [מגן עדן] התחתון ועליון כמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ כלה שארי ולבבי צור לבבי וגו'.

אלא אפילו מגן עדן התחתון ומגן עדן העליון, כמו שנאמר: "מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ, כלה שארי ולבבי, צור לבבי וגו'".

17 ועל זה נאמר מי זאת עולה מן המדבר מתרפקת על דודה על דודה ממש. וזהו ולקחת לך לאשה דהיינו כענין שנאמר ביום ההוא וגו' תקראי לי אישי.

ועל כך נאמר: "מי זאת עולה מן המדבר, מתרפקת על דודה" — על דודה ממש. וזהו "ולקחת לך לאישה": כלומר, כפי שנאמר: "ביום ההוא... תקראי לי אישי".

והיינו ע"י התורה וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] ביום חתונתו זה מ"ת [מתן תורה] שהתורה היא בחי' חתן וכנסת ישראל נק' כלה בחי' שארי ולבבי ממש.

וזה נעשה באמצעות התורה, וכמאמר חז"ל: "ביום חתונתו" — זה מתן תורה; שכן התורה היא בחינת חתן, וכנסת ישראל נקראת כלה, בחינת "פְּלָה שארי ולבבי" ממש.

אך להיות בחי' זו של המשכת התורה והמצוות פנימיות רצונו ית' וחכמתו כדי להעלות בחי' פנימיות נקודת הלב בבחי' עצמותה ומהותה ממש צריך להקדים להיות בבחי' וחשקת בה שיהא כל ישעו וחפצו בזה

אך כדי שתהיה בחינה זו של המשכת התורה והמצוות — פנימיות רצונו וחכמתו יתברך — לשם העלאת פנימיות נקודת הלב בעצמותה ומהותה ממש, יש להקדים ולהיות בבחינת "וחשקת בה", כך שכל מאווייו וכל חפצו יהיו בכך;

כי רוח אייתי רוח ואמשיך רוח אם ישים אליו לבו ורוחו ונשמתו אליו יאסוף. משא"כ אם אינו חושק ומתאוה להעלות פנימית נקודת הלב בודאי לא ימשיך כלום:

כי "רוח אייתי רוח ואמשיך רוח" — "אם ישים אליו לבו, ורוחו ונשמתו אליו יאסוף". אבל אם אינו חושק ומתאוה להעלות את פנימיות נקודת הלב, ודאי שלא ימשיך כלום.

18 ד והבאתה אל תוך ביתך. והענין כמ"ש בזהר (פ' ויקרא ד"ו סע"א [סוף עמוד א] וע"כ וברע"מ [וברע"א מהימנא] פ' פנחס דרנ"ז סע"א [סוף עמוד א] וע"כ)

4. "והבאתה אל תוך ביתך". העניין הוא כפי שנכתב בזהר (פרשת ויקרא, דף 6, סוף עמוד א ועמוד ב; וברע"א מהימנא, פרשת פינחס, דף 257, סוף עמוד א ועמוד ב).

על פסוק נפלה לא תוסיף קום וגו' (בעמוס רס"י [ריש סימן ה']). שלא תהיה בבחי' קום ממטה למעלה.

על הפסוק "נפלה לא תוסיף קום" וגו' (בעמוס, בראש פרק 5): שלא תהיה במצב של קימה מלמטה למעלה,

רק כמ"ש ביום ההוא אקים וגו'. שיומשך מלמעלה למטה שהיא לה גם למטה בחי' קימה מעלייתא

אלא רק כפי שנאמר "ביום ההוא אקים" וגו': שהדבר יימשך מלמעלה למטה, כך שגם למטה תהיה לה בחינת קימה נעלית.

(וכענין מ"ש בד"ה ושמתי כדכד בענין חד אמר שהם ועיין בזה"א [בזהר חלק א] ויחי) (דרל"ז ב) פי' בע"א

[באופן אחר] ממ"ש בפ' ויקרא י"ל [יש לומר] זהו כמ"ד [כמה דאת אמר] ישפה

(כדומה לעניין הכתוב במאמר המתחיל "ושמתי כדכד", בעניין "חד אמר שהם"; ועיינו בזהר חלק א, ויחי) (דף 2237), שם הדבר מתפרש באופן שונה ממה שנכתב בפרשת ויקרא. יש לומר שהפירוש הזה הוא כדעת מי שאומר "ישפה".

והיינו להיות אור פני ה' נמשך למטה להיות כמים הפנים בבחי' והחזירנו בתשובה שלמה לפניך לפניך דייקא בבחינת פנימיות שזו היא שלימות התשובה תשוב ה' כו' והוא בחי' קומה אקים את סוכת דוד הנופלת כו'.

כלומר, שאור פני ה' ימשך למטה, בבחינת "כמים הפנים", באופן של "והחזירנו בתשובה שלמה לפניך" – "לפניך" דווקא, בבחינת פנימיות; כי זו שלמות התשובה, "תשוב ה'" וכו'. וזהו בחינת קימה: "אקים את סוכת דוד הנופלת" וגו'.

וזהו בחינת עשרת ימי תשובה כמים הפנים כו' שבסליחות ממשיכין ויעבור הוי' על פניו וגו' להיות בעשרת ימי תשובה בבחינת והחזירנו בתשובה שלימה לפניך:

וזהו בחינת עשרת ימי תשובה, "כמים הפנים" וגו': שבסליחות ממשיכים "ויעבור הוי' על פניו" וגו', כדי שבעשרת ימי תשובה תהיה בחינת "והחזירנו בתשובה שלמה לפניך".

19 וגלחה את ראשה ועשתה את צפרניה. הנה שערות הראש הן מותרים המוחין שנפלו במילי דעלמא.

"וגלחה את ראשה ועשתה את צפרניה". שערות הראש הן המותרות של המוחין, שנפלו לענייני העולם.

וצפרנים הן מותרים מדות חסד דרועא ימינא אברהם שיצא ממנו כו'. וצריך האדם להסיר המותרות והציפורניים הן המותרות של מדות החסד, "הזרוע הימנית", אברהם, שממנו יצא וכו'. על האדם להסיר את המותרות;

כי מסטרא דקדושה עליונה הנה המותרות הם בחינת קדושה. וכמו י"ג מדות הרחמים שנמשכות מבחי' שערות כו'.

שכן מצד הקדושה העליונה, המותרות הן בחינה של קדושה. כך, למשל, שלוש-עשרה מדות הרחמים נמשכות מבחינת השערות וכו'.

וכענין קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו. (עי' [עייין] מזה לקמן ע"פ כי כארץ תוציא צמחה ובפי אמור ע"פ ונקדשתי בתוך).

וכעין זה נאמר: "קדוש יהיה, גדל פרע שער ראשו". (ראו על כך להלן, על הפסוק "כי כארץ תוציא צמחה", ובפרשת אמור, על הפסוק "ונקדשתי בתוך").

אבל כלוים שהם למטה במדריגה מסטרא דדינא קשיא כתיב והעבירו תער וגו' ועיין בפ' תזריע (דמ"ח סע"ב [סוף עמוד ב]) ושער באשה ערוה ששם יניקת החיצונים.

אבל אצל הלויים, שמדרגתם נמוכה יותר והם מצד הדין הקשה, נאמר: "והעבירו תער" וכו'. ראו גם בפרשת תזריע (דף מח, סוף ע"ב). וכן נאמר: "שער באשה ערוה", שכן שם יונקים החיצונים.

וזהו ענין אמרם עם הארץ אסור לאכול בשר שהבשר הוא מורידו ומשפילו למטה משא"כ תלמיד חכם כי צדיק אוכל לשובע נפשו כתיב.

וזהו פירוש דבריהם: "עם הארץ אסור לאכול בשר", שכן הבשר מוריד אותו ומשפיל אותו למטה; אבל תלמיד חכם אינו כך, שהרי נאמר: "צדיק אוכל לשובע נפשו".

וכן אמרו שיחת חולין של תלמידי חכמים כו' דייקא. ולכן הבע"ת [הבעלי תשובה] צריך לסגף א"ע [את עצמו] כדי להרחיק עצמו מהמותרות שלא יורידו ויחזירו לסורו ח"ו [חס ושלום]:

וכן אמרו: "שיחת חולין של תלמידי חכמים" וכו' — דווקא של תלמידי חכמים. לכן בעל תשובה צריך לסגף את עצמו, כדי להתרחק מן המותרות, שלא יורידו אותו ויחזירו אותו, חלילה, לדרכיו הקודמות.

20 והסירה את שמלת שביה. הנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] כבואה דכבואה לית להו. אבל כבואה לחודה אית להו גם בזה לעומת זה

"והסירה את שמלת שביה". והנה אמרו חז"ל: "כבואה דכבואה לית להו, אבל כבואה לחודה אית להו". כך גם ב"זה לעומת זה",

דהיינו בחי' מקיף למעלה כענין עבירה גוררת עבירה ומטמאין אותו הרבה וכו' וצריך להסיר גם בחי' המקיף שנמשך מלמעלה מאליו

כלומר, בחינה של מקיף למעלה, כמו בענין "עבירה גוררת עבירה" ו"מטמאין אותו הרבה" וכו'. ויש להסיר גם את בחינת המקיף שנמשכת מלמעלה מאליו,

כי עוונותיכם מבדילין כתיב שמבדילין ומפסיקין בין השראת גילוי אלהותו ית' שנמשך ע"י התורה והמצות ובין נקודת פנימיות הלב שאינו נוגע לפנימיות הלב בלתי

שכן נאמר: "עוונותיכם מבדילים" — הם מבדילים ומפסיקים בין השראת גילוי אלקותו ית', הנמשכת על ידי התורה והמצוות, לבין נקודת פנימיות הלב, כך שהגילוי אינו נוגע בפנימיות הלב אלא אם כן

אם יסור המכסה והמסתיר לבחי' המקיף שבזה לעומת זה שע"י הסרה זו וישבה בביתך שתהיה בחי' ישיבה וקביעות האהבה שבנקודת הלב כל תמוט עולם ועד

מסירים את המכסה והמסתיר, בחינת המקיף של "זה לעומת זה". ועל ידי הסרה זו מתקיים "וישבה בביתך" — שתהיה בחינת ישיבה וקביעות לאהבה שבנקודת הלב, "כל תמוט עולם ועד".

ובזה יעלה ויבוא ויגיע לבחי' ומדריגה יותר עליונה היא מדריגת ובכתה את אביה וגו' כי

ובכך יעלה ויבוא ויגיע לבחינה ולמדרגה עליונה יותר, למדרגת "ובכתה את אביה" וגו'. כי

הנה מעלת ומדריגת הבכיה היא בחי' תשובה עילאה הגדולה מכולם שכמה בחי' ומדריגות יש בתשובה עילאה והיא העולה על כולנה וע"ז נאמר לע"ל [לעיתיד לבוא] בבכי יבואו וגו'

מעלת ומדרגת הבכי היא בחינת תשובה עילאה, הגדולה מכולן. יש בתשובה עילאה בחינות ומדרגות רבות, ובחינה זו עולה על כולן. ועל כך נאמר על זמן הגאולה: "בבכי יבואו" וגו'.

וכתיב והנה נער בוכה ותחמול עליו והיינו ע"ד שאמרו על ר' [רבי] עקיבא כשאמר שיר השירים

ונאמר: "והנה נער בוכה ותחמול עליו". והיינו על דרך מה שאמרו על רבי עקיבא, שכאשר אמר שיר השירים

זלגו עיניו דמעות שהבכיה הלזו היא מחמת דביקות הנפש בשרשה למעלה מכדי אשר תוכל נפשו שאת שאז אין שליט ברוח לכלוא וגו'

זלגו עיניו דמעות; שכן בכי זה נובע מדבקות הנפש בשורשה, למעלה ממה שהנפש יכולה לשאת, ואז "אין שליט ברוח לכלוא" וגו'.

(ועמשי"ל [ועיין מה שכתוב לעיל] סד"ה ושמתי כדכד ובפ' וישלח ע"פ ויקח מן הבא בידו מנחה וע"פ וקבל היהודים)

(וראו מה שנכתב לעיל, בסוף המאמר המתחיל "ושמתי כדכד", ובפרשת וישלח, על הפסוק "ויקח מן הבא בידו מנחה", ועל הפסוק "וקבל היהודים").

ועל ענין בכיה זו איתא בשם האריז"ל [האריז"ל זכרנו לברכה] שכל מי שאינו בוכה בר"ה [בראש השנה] ויוה"כ [ביום הכפורים] אין נשמתו שלימה שבכיה זו היא שלימות הנשמה ועיקרה ביוה"כ [ביום הכפורים] בחי' תשובה עילאה לפני הוי' תטהרו:

ועל בכי זה נאמר בשם האריז"ל, זכרו לברכה, שמי שאינו בוכה בראש השנה וביום הכיפורים, נשמתו אינה שלמה; שכן בכי זה הוא שלמות הנשמה. ועיקר זמנו הוא ביום הכיפורים, בבחינת תשובה עילאה: "לפני הוי' תטהרו".

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/ki-seitzei/2

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק